

**MIRCEA TECULESCU, CÂMPINA
PREMIUL „AGATHA BACOVIA” (III)**

iluminare

mai întâi vine clipa
când tramvaiul de noapte își zdrăngăne fericirea
aspirând din vitrine manechinele fosforescente
deversându-le apoi în șuvoaie
pe odihnitele străzi ale dimineții

strivită de soare
te ascunzi atunci
în umbra marelui copac
auzi cântecul unor păsări și
viața ta se atinge de viața lor

singură străbați orașul plin cu singurătăți
lamele bisturiilor maculează undeva trupuri
pe care brațele vinovate ale asistentelor
montează apoi branule
la timp
viața fiecăruia se va scurge într-o altă viață

aproape de apus descoperi în sfârșit
ce câmp de luptă poate fi dragostea
cum munca de erotizare a vieții
de către neobositul tramvai de noapte
își arată în sfârșit roadele

iată clipa
când el se așază
lângă tine
și nimicul continuu
capătă sens

descoperire

ieșind
din acel întuneric
de proastă calitate
în care se poate sta o viață
ea a descoperit că
el
dragostea prezentului său
conține în ființa sa greșeli
cuvinte rupte
și tot felul de multe
alte nedorite înfățișări
mai apoi
fiind sigură că viața lui
nu mai exista
doar în inima ei
inventarie toată tăcerea
pe care orice femeie serioasă
o are strânsă în secret
lângă miresme de armă
pentru fiecare realitate
pentru fiecă dragoste de calitate

cu ochi de sticlă
privi spre el
pășind totodată cu grijă
pe firul ce trăgea soarele
din întunericul
cum deja am spus
de proastă calitate
cuprinsul norilor era acum o carte
de un fel aparte
în care scria simplu

până când tu nu vei ieși din tine
fiecare vesel anotimp tot cu el va începe

uite îngerii

uite îngerii cum planează,
sori peste munții de sare,
în curând or să se pogoare
pe-o ceratică, albă rază;

uite îngerii cum vin
deși ochii deloc nu-i văd,
se adună pașnic norod
luminând cerul senin;

uite îngerii cum păzesc
trupul Tău răstignit în mine,
glasul lor Îți aparține
umbre-cuțite îi lovesc;

uite îngerii cum ard
în pereți de biserici uitate,
par făclii puse aproape
pentru toți cei care cad;